

Sygn. akt I CSK 2919/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa Gminy Lubaczów, Gminy Gorzyce, Gminy Baranów Sandomierski, Gminy Miejskiej Lubaczów, Gminy Horyniec-Zdrój, Gminy Narol, Gminy Nowa Dęba

przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 października 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt I AGa 52/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów:

a) Gminy Gorzyce kwotę 1.800,00 (tysiąc osiemset) złotych;

b) Gminy Baranów Sandomierski kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta) złotych;

c) Gminy Nowa Dęba kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta) złotych;

d) Gminy Horyniec Zdrój kwotę 1.350,00 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych;

e) Gminy Lubaczów kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta) złotych;

f) Gminy Miejskiej Lubaczów kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta) złotych;

g) Gminy Narol kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwana L. sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 29 września 2021 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 18 lutego 2020 r., wydanego w sprawie z powództwa konsorcjum gmin: Lubaczów, Gorzyce, Baranów Sandomierski, m. Lubaczów, Horyniec-Zdrój, Narol, Nowa Dęba o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżąca powołała się na przesłankę oczywistej zasadności. W jej ocenie wadliwość wydanego wyroku wynika z naruszenia art. 7 w zw. z art. 14, art. 36 ust. 1 pkt 4 i art. 139 ust. 1 p.z.p. oraz art. 387 § 1 k.c. poprzez przewidzenie przez zamawiającego niemożliwego do dotrzymania terminu realizacji zamówienia, a także z naruszenia art. 483 i art. 484 k.c. poprzez zastosowanie umownej klauzuli kary umownej zastrzeżonej na wypadek odstąpienia od umowy do odstąpienia od umowy na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego

lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Wywód przedstawiony przez skarżącą nie spełnia powyższych wymagań. Z ustaleń faktycznych przyjętych w sprawie przez sądy *meriti* wynika bowiem, że niezachowanie terminu wyznaczonego przez zamawiające gminy wynikało z braku poczynienia odpowiednich ustaleń i porozumień z producentem i dostawcą pomp ciepła. Skarżąca zaczęła podnosić okoliczność niemożności dochowania terminu dopiero, gdy zorientowała się, że powinna była uzyskać odpowiednie informacje na temat czasu realizacji zamówienia od producenta wcześniej.

Nie sposób również podzielić argumentów skarżącej odnoszących się do zasad naliczania kary umownej. W umowie zawartej przez strony zastrzeżono bowiem karę umowną w przypadku odstąpienia od umowy z przyczyn leżących po stronie wykonawcy i niewątpliwie z takiej przyczyny do odstąpienia od umowy doszło. Niezrozumiały zatem wydaje się zarzut braku oparcia naliczonej kary w postanowieniach umownych.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 4-5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (proporcjonalnie do wysokości należnego każdej z Gmin roszczenia).

[as]